

עמ"ת 39550/11/19 - מדינת ישראל נגד אמיר אל הוורין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 39550-11-19 מדינת ישראל נ' אל הוורין(עציר)
תיק חיצוני: 484902/2019

בפני	כבוד השופט אריאל חזק
העוררת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	אמיר אל הוורין (עציר)

נוכחים: ב"כ העוררת עו"ד שמעון שימן
המשיב וב"כ עו"ד זינתי עמרו ממושרד עו"ד נאשף דרויש

החלטה

מדובר בערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע בתיק מ"ת 2931-11-19 מיום 17.11.19 לפיה שוחרר המשיב ממעצרו בתנאי מעצר בית, ערבויות והפקדה כספית.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה (פסילת בית משפט) ונהיגה ברכב ללא ביטוח. על פי עובדות כתב האישום ביום 29/4/18 נפסל המשיב בנוכחותו מלנהוג לתקופה של 14 חודשים ע"י בימ"ש השלום בבאר שבע במסגרת ת"פ 39475-03-17 וזאת לצד רכיבי עונש נוספים, בין היתר, רכיב מאסר בפועל. הפסילה החלה להימנות מיום שחרורו של המשיב ממאסר ביום 26.12.18. ביום 30.12.18, נפסל המשיב עד תום ההליכים במסגרת הליך 11239-12-18. ביום 19.11.19 בסמוך לשעה 00.40 נהג המשיב ברכב פרטי בבאר שבע כשהוא תחת פסילה, ביוזעין.

בהודעת הערר ובדין מיום 19.11.19 טענה ב"כ העוררת כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על שחרורו של המשיב ממעצר. לדבריה, לא ניתן לתת אמון במשיב לאור התנהגותו, אשר נהג בזמן פסילה בפעם השנייה, כשהוא נתפס נוהג ללא רישיון אך יומיים מיום שחרורו ממאסר שריצה. בשל כך טענה כי חזקת החפות לא קמה למשיב בעניין הזה. עוד טענה ב"כ העוררת כי המשיב הורשע וריצה מאסר, אך בעקבות גילו הוא נדרש לתסקיר וגזר הדין בוטל וכעת הוא ממתין לגזירת דינו. לדבריה, לחובת המשיב מאסר מותנה בן שישה חודשים. ב"כ העוררת טענה כי המשיב נעצר על ידי שוטר ופקחית, שהעידו שרו העורר קופץ מכסא הנהג לכיסא האחורי. לדבריה המשיב טען כי לא הוא נהג ברכב. בנוסף, טענה כי במהלך חקירתו נרדם המשיב וכשהוא קם הוא צעק, וכשלמעשה החלה החקירה בחר המשיב לא לשתף פעולה ולשתוק. עוד הוסיפה כי במסגרת הדיון הראשון בעניינו, איים המשיב שברגע שישוחרר הוא יפגע בקצין מודיעין שהיה באולם ויצא.

ב"כ העוררת טענה כי ההחלטה לשחרר את המשיב שגויה, בפרט כאשר המפקחים הם הוריו, שלטענתה אינם מהווים

חלופה ראויה. ב"כ העוררת ביקשה לקבל את הערר.

מנגד, טען ב"כ המשיב כי דין הערר להידחות. ב"כ המשיב ביקש להתעלם מטענות העוררת לגבי התנהלות המשיב בחקירתו. ב"כ המשיב טען כי על פי הלכת בית המשפט העליון, רק במקרים חריגים וקיצוניים יש להורות על מעצר עד תום ההליכים. לדבריו, יש לדחות את בקשת העוררת להורות על בחינת החלופה באמצעות תסקיר וטען כי לא בכל מקרה צריך להידרש לתסקיר שירות המבחן.

ב"כ המשיב טען כי מדובר על נהיגה בזמן פסילה על רקע הפרת צו בימ"ש. לדבריו, פסילתו של המשיב לא נבעה כתוצאה מנהיגה מסכנת או על רקע מעורבות בתאונה לדוגמא, על כן יש להבחין בין הסיטואציות ולשקול האם כלל קיימת מסוכנות למשיב. בנוסף, טען הסנגור כי יש להביא בחשבון כי קיים כרסום ראייתי.

לפיכך, ביקש הסנגור להורות על דחיית הערר.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

בחומר החקירה מצויים דו"ח פעולה של השוטר אליעזר יורם ופרוטוקול חקירה של הפקחית ספיר חמודי, שבהם מפרטים השניים שזיהו את רכב הקאיה נוסע וכאשר נעצר הרכב "קפץ" המשיב, שנהג ברכב, למושב האחורי. דברי השוטר והפקחית יהוו ראיות לכאורה ברף גבוה כנגד המשיב שכלל שתק בחקירותיו, ולא השיב למרבית השאלות שנשאל.

יצוין כי לטובתו של המשיב עומדת עדותה של הגב' קזימירסקי, שישבה ברכב ליד הנהג, וציינה כי כל אותה עת ישב המשיב מאחור, וברכב נהג צעיר בשם מוחמד שעזב את הרכב לפני הגעת הפקחית והשוטר. עוד יצוין כי בתחילת חקירתו מיום 9.11.19 שעה 04:15, טען המשיב, בטרם הופסקה החקירה, כי מוחמד היה זה שנהג ברכב. דברי העדה והמשיב יכרסמו במידה מסוימת, אך לא במידה רבה, בראיות העומדות כנגד המשיב. יוער כי מדובר במשיב שעשה עצמו לכאורה, במהלך חקירותיו, כנרדם.

מסוכנות וחלופת מעצר

בעניינו, מדובר במשיב שבעברו הרשעה בעבירות של לגניבת רכב, קשירת קשר לביצוע פשע וקבלת נכסים שהושגו בפשע. וזאת לאחר שקשר קשר עם אחרים שגנבו שני רכבים להעביר הרכבים לרשות הפלשתינאית, ובהמשך קיבל הרכבים ונסע בהם לעבר מחסומי מיתר ומצודות יהודה. המשיב נדון, בסופו של יום, בגין הרשעתו האמורה, לחצי שנת מאסר בפועל למאסר מותנה בן 6 חודשים ולפסילה למשך 14 חודשים.

זמן קצר לאחר שחרורו מן המאסר נתפס המשיב כשהוא נוהג בפסילה, הורשע בדין בתיק אחר, וכעת הוא ממתין לגזר דינו בתיק. המשיב נתפס בעניינו לאחר שנהג לכאורה בפסילה, בעוד מאסר מותנה בן 6 חודשים תלוי ועומד בעניינו.

מתוך כל האמור עולה שבסופו של יום, מדובר במשיב בעל הרשעה אחת בעבירות רכוש, ובמשיב שנהג פעם שניה

כשהוא פסול מלנהוג.

בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 2227/08, טראד גריפאת נ' מדינת ישראל, נאמרו הדברים הבאים:

"יתר על כן, הלכה היא כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא "במקרים חריגים בלבד ראו למשל: בש"פ 7352/04 מדינת ישראל נ' אבו כואדי (לא פורסם), (9.8.04 יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות הנאשם. נוכח הלכה זו, משעה שמטרת המעצר הינה מניעת העורר מלנגד לתום ההליכים כנגדו ובכלל, שומה היה על בית המשפט קמא לבחון באופן פרטני האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, ולא די בקביעה הגורפת לפיה אין באפשרותה של כל חלופת מעצר שהיא כדי להפיג את מסוכנותו."

בנסיבות האמורות, ובעיקר לאור העובדה כי מדובר בצעיר שהוא כבן 21, לא מצאתי כי החלטת בית משפט קמא לשחרר המשיב לחלופת מעצר בבית הוריו, עוד בטרם הגשת תסקיר, נעשתה מתוך שגגה שתחייב מעצרו של המשיב וזימון תסקיר. התנהלותו של המשיב במהלך חקירתו אמנם לא היתה ראויה, אך בנסיבות שפורטו לעיל, איני רואה התנהלות זו כעובדה שיהיה בה כדי לחייב הגשת תסקיר.

כידוע ישנם מקרים שעל פניהם ראויים לחלופת מעצר, ובית המשפט יכול להתרשם ישירות מהמפקחים המוצעים ומטיב החלופה על רקע המעשה והעושה, אף ללא צורך לקבל "גושפנקא" משירות המבחן. (בש"פ 478/12, אלעאס נ' מדינת ישראל, מיום 23.1.12).

לאור כל זאת, הערר נדחה.

ניתנה ביום כ"ג חשוון תש"פ, 21/11/2019 במעמד הנוכחים.

אריאל חזק, שופט